

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR ze dne 13.11.1970, sp. zn. 5 To 11/70, ECLI:CZ:NS:1970:5.TO.11.1970.1

Číslo: 57/1971

Právní věta: K určování znalečného. Použije-li znalec ke splnění svého úkolu znalce u hlavního líčení osobního auta místo hromadného dopravního prostředku, aby na únosnou míru zkrátil dobu své nepřítomnosti při výkonu své vlastní odborné a řídicí činnosti, pak nelze důvodně považovat tento postup za nehospodárný, zejména když rozdíl v nákladech není výrazný.

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 13.11.1970

Spisová značka: 5 To 11/70

Číslo rozhodnutí: 57

Číslo sešitu: 8

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Odměna znalce, Znalci

Předpisy: 37/1967 Sb. § 28

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 57/1971 sb. rozh.

K určování znalečného.

Použije-li znalec ke splnění svého úkolu znalce u hlavního líčení osobního auta místo hromadného dopravního prostředku, aby na únosnou míru zkrátil dobu své nepřítomnosti při výkonu své vlastní odborné a řídicí činnosti, pak nelze důvodně považovat tento postup za nehospodárný, zejména když rozdíl v nákladech není výrazný.

(Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR ze dne 13. 11. 1970, [5 To 11/70](#).)

Předseda senátu krajského soudu v H. K. stanovil odměnu znalce MUDr. Z. B. za účast a stvrzení znaleckého posudku v hlavním líčení částkou 261 Kčs.

Ke stížnosti znalce Nejvyšší soud zvýšil odměnu na 370 Kčs.

Z odůvodnění:

Předseda senátu při svém rozhodování postupoval správně podle příslušných zákonných ustanovení,

když stanovil odměnu znalci za jeho přítomnost u hlavního líčení v částce 75 Kčs a náhradu za 6 pracovních hodin, které znalci nebudou zaměstnavatelem proplaceny v částce 117 Kčs.

Nepostupoval však správně při svém rozhodování o přiznání náhrady cestovného podle § 28 vyhlášky ministerstva spravedlnosti č. 37/67 Sb. Znalec účtoval náhradu za jízdu vlastním osobním autem o obsahu válců 1470 ccm z P. do H. K. a zpět částkou 178 Kčs. Je správné, že při rozhodování o této náhradě předseda senátu přihlížel k ustanovení sdělení č. 28 ve Sbírce instrukcí ministerstva spravedlnosti - částka 8 z roku 1967. Podle tohoto ustanovení je povinností soudu v případě, kdy znalec požaduje náhradu cestovních výdajů za použití osobního auta, posoudit, zda bylo použito vlastního osobního motorového vozidla znalcem nejen v zájmu řádného a důsledného splnění znaleckého úkonu, ale i v souladu se zásadou hospodárnosti.

Jak vyplývá z obsahu spisů, hlavní líčení bylo stanoveno soudem na 12,30 hod. Předseda senátu dospěl k závěru, že znalec měl výhodné autobusové spojení do H. K. v 9 hodin, že nejpozději se mohl vrátit do P. autobusem v 19,10 hod., že tedy jízdné autobusem by činilo tam i zpět celkem částku 58 Kčs, stravné za více než 10 hod. 11 Kčs, že tedy náhrada na cestovním a stravném by při použití hromadného prostředku činila celkem 69 Kčs, že proto uplatněný nárok znalce za jízdu soukromým autem nelze ekonomicky zdůvodnit a jeví se nepřiměřeným.

Podle názoru Nejvyššího soudu ČSR nelze takto zúženě otázku hospodárnosti při použití vlastního osobního auta znalce hodnotit; nelze také vycházet pouze z výše peněžité úspory, která zde byla při použití hromadného dopravního prostředku znalcem na rozdíl od použití osobního auta. Dospěl-li předseda senátu krajského soudu k závěru, že účast znalce byla u hlavního líčení nutná, měl při hodnocení otázky hospodárnosti v této souvislosti vycházet především z charakteru odborné činnosti znalce a jeho pracovního času v jeho odborné činnosti. Měl také hodnotit a posoudit, jaký význam má pro jeho činnost i časový úsek jeho nepřítomnosti v této činnosti v souvislosti se splněním jeho povinnosti jako znalce u soudního jednání. V daném případě šlo o znalce lékaře z oboru psychiatrie a nadto vedoucího lékaře psychiatrického oddělení. Časový úsek nepřítomnosti takového znalce v jeho odborné a řídicí činnosti nelze zhodnotit pouze finančním efektem, a to při takové odborné činnosti ani náhradou za ztrátu mzdy. Časový úsek nepřítomnosti takového znalce v jeho odborné činnosti má být omezen nutně na míru co nejmenší i se zřetelem k jeho povinnosti zúčastnit se soudního jednání ke stvrzení písemného znaleckého posudku. Použil-li tedy znalec, primář psychiatrické léčebny v B., ke splnění svého úkolu znalce u hlavního líčení osobního auta, aby na únosnou míru zkrátil dobu své nepřítomnosti v oboru vlastní své odborné a řídicí činnosti místo hromadného dopravního prostředku, pak nelze důvodně tvrdit, že tento postup je nevhodný, zejména, když rozdíl v nákladech není ani jinak výrazný.

K tomu nutno ještě podotknout, že předseda senátu krajského soudu vůbec nepřihlížel k té skutečnosti, že znalec, aby se ze svého bydliště nebo i pracoviště mohl dostat včas na hromadný dopravní prostředek v 9 hod., musel by nutně jet na stanoviště autobusů autobusem a tramvají a vynaložit tak k tomu cíli minimálně vždy 1 a půl hodiny ztráty času tam a zpět navíc. Je proto třeba přiznat oprávnění jeho námitce, že by nemohl být toho dne vůbec činný jako lékař v oboru své každodenní odborné činnosti. Za takového stavu věci bylo by nutno přiznat mu nejméně o dvě hodiny náhrady za ztrátu mzdy navíc, tj. o částku 39 Kčs, než jak učinil předseda senátu krajského soudu při výpočtu této náhrady. Přitom však předseda senátu nepřihlížel ani k dalším složkám náhrady, jako je náhrada za ztrátu času při cestě zpět apod. Tím by se snížil číselný rozdíl na částku kolem 60 Kčs, což vzhledem k tomu, co bylo již uvedeno, je částka vcelku zanedbatelná.

Nadto je možno ještě poukázat na tu okolnost, kterou se ve svých výpočtech krajský soud vůbec nezabýval, že totiž hlavní líčení skončilo v 17 hodin a autobus, kterého měl, resp. mohl vůbec znalec k zpáteční cestě použít, odjízďel od nádraží v H. K. již v 17,10 hod.